

ÎNCHEIERE

24 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată împotriva societății cu răspundere limitată „Universal-farm” cu privire la declararea nulității tranzacției de împăcare și repunerea părților în poziție inițială,

împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată și s-a menținut hotărârea din 10 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care s-a respins acțiunea depusă de întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată,

constată:

La 22 august 2015, întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată (denumirea prescurtată ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL), reprezentată de avocatul Domnița Pagoni, a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Universal-farm” (denumirea prescurtată SRL „Universal-farm”) cu privire la declararea nulității tranzacției de împăcare și repunerea părților în poziție inițială.

În motivarea acțiunii a menționat că, la 27 noiembrie 2012, între ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL, în calitate de finanțator, și SRL „Universal-farm”, în calitate de utilizator, a fost încheiat contractul de leasing financiar nr. 865/CLF, prin care finanțatorul a transmis utilizatorului dreptul de folosință asupra autovehiculului de model Porsche Panamera, VIN-WPP0ZZZ97ZDL020372, motor CRC081324, anul fabricării 2012, contra plății periodice a ratei de leasing pe un termen de 24 luni, cu graficul de achitare pentru perioada 31 decembrie 2012 – 30 noiembrie 2014.

În legătură cu neexecutarea de către SRL „Universal-farm” a obligațiilor contractuale, și anume neefectuarea plăților și acumularea unor restanțe considerabile, la 24 aprilie 2014, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a depus la Curtea de Arbitraj Comercial International de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova cerere de arbitrar, prin care a solicitat plata datoriei pecuniare în mărime de 12 746,54 de euro, cheltuielilor arbitrale în sumă de 17 500 de lei, precum și revendicarea din posesia SRL „Universal-farm” a obiectului contractului de leasing, cu valoarea rămasă de 17 875 de euro, pentru a fi transmis proprietarului ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL.

Prin scrisoarea cu nr. de ieșire 287 din 02 iunie 2014, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a acceptat oferta SRL „Universal-farm” de a încheia tranzacție de împăcare, propunându-i debitorului să înceteze definitiv raporturile contractuale, prin achitarea integrală a datoriei din contractul de leasing în cuantum de 37 279 de euro.

Astfel, la 24 iunie 2014, între ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL și SRL „Universal-farm” a fost încheiat tranzacție de împăcare, conform căreia:

- părțile convin, recunosc și acceptă că datoria cu scadență expirată a pârâtului față de reclamant pe contractul nr. 865/CLF de leasing financiar a unei unități de transport din 27 noiembrie 2012, la data de 24 iunie 2014 constituie în total suma de 17 136,38 de euro și 17 500 de lei, fiind compusă inclusiv din 11 758,78 de euro cote din valoarea de intrare; 1 375 de euro dobândă de leasing; 2 798,46 de euro penalitate de întârziere; 1 326 de euro asigurarea CASCO și 17 500 de lei cheltuieli de arbitraj.
- termenul limită de achitare/scadența a sumelor indicate în p.1.1. din condițiile tranzacției fiind data de 15 iulie 2014, inclusiv, iar sumele indicate vor fi majorate cu dobândă și penalități calculate conform contractului de leasing până la termenul limită de achitare, astfel, suma totală care urma a fi achitată pentru data de 15 iulie 2014 constituind 20 523,32 de euro și 17 500 de lei.
- după confirmarea tranzacției, prin hotărâre arbitrală, pârâtul va menține posesia și folosința cu bună credință asupra autovehiculului. În cazul în care „condițiile tranzacției” vor fi executate de către pârât corect în termen și integral, SRL „Universal-farm” va fi în drept să pretindă înregistrarea dreptului de proprietate asupra autovehiculului, iar ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL va fi obligat să perfecteze și să elibereze toate actele translativ de proprietate, în termen de 5 zile lucrătoare, din momentul achitării integrale de către pârât a sumelor conform tranzacției.
- în cazul în care pârâtul se va eschiva de la efectuarea plăților conform prezentei tranzacții, și/sau va comite tergiversări și încălcări în respectarea termenelor de achitare stabilite în tranzacție, și/sau pârâtul va comite încălcarea a măcar unei din clauzele prezentei tranzacții, reclamantul fără a fi obligat să dea termen de grație sau să prelungească termenele de achitare stabilite în prezenta tranzacție, indiferent de achitățile ulterioare efectuate de pârât, va fi în drept în mod incontestabil să declare scadente sumele datorate și de a se adresa în instanța competentă cu cerere de eliberare a titlului executoriu, în urma căreia instanța va dispune în titlu executoriu admiterea integrală a cerințelor reclamantului după cum urmează:

- a) a transmite în posesia ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL autovehiculul obiect al contractului leasing;
- b) a autoriza pătrunderea forțată a executorului judecătoresc pe proprietatea pârâtului sau alte locuri de păstrare a autovehiculului obiect al contractului leasing;
- c) a încasa din contul pârâtului în beneficiul ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL toate datoriile și penalitățile calculate conform contractului de leasing și Legii cu privire la leasing, care vor fi expuse în cererea reclamantului privind eliberarea titlului executoriu;
- d) a încasa din contul pârâtului în beneficiul ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL cheltuielile de arbitraj în sumă de 17 500 de lei;
- e) a încasa penalitate în valoare de 0,25 % pentru fiecare zi de întârziere din suma datorată calculată la data emiterii titlului executoriu”.

Prin hotărârea 36/270/14 din 25 iunie 2014 a Tribunalului Arbitral al Curții de Arbitraj Comercial International de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova, a fost confirmată tranzacția de împăcare încheiată la 24 iunie 2014 între ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL și SRL „Universal-farm”.

Deopotrivă, reclamanta a remarcat că, la 24 iunie 2014, SRL „Universal-farm” a achitat către ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL suma de 345 490,31 de lei, ce reprezintă echivalentul a sumei de 17 136,38 de euro și 17 500 de lei.

Totodată, la 14 iulie 2014, SRL „Universal-farm” a expediat în adresa ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL o cerere, prin care a solicitat transmiterea actelor de proprietate, motivând că a executat complet și integral tranzacția de împăcare. Însă, prin răspunsul nr. 449 din 17 iulie 2014, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL, a informat pârâtul despre faptul că nu au fost executate toate condițiile tranzacției, deoarece la 17 iulie 2014, suma totală care urmează a fi achitată în scopul răscumpărării obiectului leasingului constituie 16 317 euro.

Astfel, întrucât debitorul a refuzat să achite sumele restante confirm tranzacției de împăcare, la 30 septembrie 2014, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL, în numele căreia a acționat directorul risc – Elena Usova, a depus la Curtea de Arbitraj Comercial International de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova cerere de arbitraj către SRL „Universal-farm”, prin care a solicitat încasarea datoriilor pecuniare în mărime de 17 272,59 de euro, deoarece nu a fost executată tranzacția de împăcare confirmată prin hotărârea arbitrală din 25 iunie 2014.

Prin hotărârea nr. 55/289/14 din 18 decembrie 2014 a Curții de Arbitraj s-a încasat de la SRL „Universal-farm” în beneficiul ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL suma de 17 272,32 de euro, cu titlu de datorie pecuniară și suma de 9 900 de lei cu titlu de cheltuieli arbitrale.

Prin încheierea din 05 februarie 2015 a Judecătoriei Comerciale de Circumscripție, menținută prin decizia din 21 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL privind eliberarea titlului de executare silită a hotărârii arbitrale nr. 55/289/14 din 18 decembrie 2014.

Ulterior, prin încheierea nr. 2c-69/15 din 05 octombrie 2015 a Judecătoriei Comerciale de Circumscripție, menținută prin decizia din 22 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău, s-a desființat hotărârea arbitrală nr. 55/289/14 din 18

decembrie 2014, pe motiv că persoană care a semnat cererea de arbitraj, la caz Elena Usova, nu a prezentat dovada împuternicirilor sale.

Reclamanta a invocat că în consolidarea soluției sale, Curtea de Apel Chișinău a reținut că cererea de arbitraj a fost semnată de persoane neîmputernicite, și anume directorul risc – Elena Usova și directorul financiar – Andrei Plămădeală, în timp ce administrator și conducător al ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL este directorul general – Cornelia Cozlovschi, circumstanță confirmată de părțile litigante. Astfel, instanța de recurs a notat că în cererea de arbitraj este menționat faptul că la cerere se anexează copia procurii nr.20/14 din 29 ianuarie 2014, care a fost eliberată lui Ghenadie Pântea, acesta însă nefiind unul din semnatarii cererii de arbitraj. Or, cererea de arbitraj a fost semnată de directorul risc – Elena Usova și director financiar – Andrei Plămădeală în baza procurii nr. 12 din 25 septembrie 2014, prin care ultimii nu au fost împuterniciți cu dreptul de semna și depune cereri în arbitraj, în sensul conferit de art. 75, 80-81 din Codul de procedură civilă.

În această ordine de idei, reclamanta a notat că și tranzacția de împăcare a fost încheiată și semnată de către aceleași persoane care au semnat și cererea de arbitraj, în a cărui temei a fost emisă hotărârea arbitrală din 18 decembrie 2014, ulterior desființată. Prin urmare, se deduce că aceștia nu erau în drept nici să semneze sau să negocieze tranzacții de împăcare, în numele ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL.

În acest sens, a invocat că tranzacția de împăcare din 24 iunie 2014 încheiată între SRL „Universal-farm” și ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a fost semnată din partea întreprinderii reclamante de către persoane neîmputernicite. Or, conform actelor de constituire ale ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL, precum rezultă și din Registrul de stat al persoanelor juridice, începând cu anul 2009 și până la ziua depunerii cererii de chemare în judecată, administrator al ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a fost și este Cornelia Cozlovschi.

Cu referire la împuternicirile Elenei Usova, reclamanta a menționat că în textul tranzacției s-a indicat că prima acționează în baza procurii nr. 10 din 16 iunie 2014, fiind investită cu dreptul de a reprezenta ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL în relații cu terții, la negocierea acordurilor și contractelor; și de a semna din numele directorului general al ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL orice documente, inclusiv cele ce țin de relațiile cu terții, cât și cele interne, de administrare a întreprinderi, dreptul de semnare ale cărora sunt atribuite directorului general prin Lege, Act de constituire și documente interne ale ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL. Procura nominalizată fiind valabilă pentru perioada 16 iunie 2014 – 27 iunie 2014.

La caz, reclamanta a evocat faptul că prin ordinul nr. 19 emis la 06 iunie 2014 de administrația ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL, d-nei Cornelia Cozlovschi i-a fost acordat concediu anual de odihnă cu o durată de 21 de zile, începând cu data de 09 iunie 2014 și până la 29 iunie 2014. Astfel, în ziua semnării tranzacției de împăcare, la 24 iunie 2014, aceasta s-a aflat în concediu anual de odihnă.

De asemenea, a opinat că în condițiile în care Elena Usova a acționat în bază de procură, iar Plămădeală Andrei în baza actului de constituire, cu dreptul de a reprezenta compania în relațiile cu terții, și întrucât procura în esență constituie un mandat, speței îi sunt incidente prevederile referitoare la mandat, și anume art. 1032 și art. 1034 din Codul civil, apreciind astfel că Elena Usova a semnat

tranzacția de împăcare – act juridic reglementat de prevederile art. 1331-1338 din Codul civil, care poate fi declarată nulă pentru temeiurile generale de nulitate a actelor juridice, iar excepție în acest sens fiind eroarea de drept.

În opinia reclamantei, împuternicirea Elenei Usova cu dreptul de a încheia și semna în numele societății tranzacție de împăcare urma a fi indicat expres în procura nr. 10 din 16 iunie 2014, în caz contrar survenind sancțiunea de nulitate a acesteia.

Suplimentar, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a invocat că procesul arbitral SRL „Universal-farm” a fost reprezentată de către Andrei Botnari, în temeiul procurii nr. 23 din 01 aprilie 2012, valabilă pe un termen de 3 ani pentru instanțe judecătorești, însă nu și în instanța arbitrală. La fel, și semnătura administratorului SRL „Universal-farm” Viorica Melnic, aplicată pe această procură, vădit nu corespunde celei aplicate în tranzacția de împăcare, ceea ce denotă că procura pe numele lui Andrei Botnari este semnată din numele SRL „Universal-Farm” de către o altă persoană, decât administratorul SRL „Universal-farm” – Viorica Melnic.

În această ordine de idei, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a solicitat constatarea și declararea nulității tranzacției de împăcare, încheiată la 24 iunie 2014 între ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL și SRL „Universal-farm”.

Prin hotărârea din 10 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, (f.d. 102, 106-118) acțiunea depusă de ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a fost respinsă.

Prin decizia din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 146, 147-160), a fost respins apelul declarat de ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL și s-a menținut hotărârea din 10 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 55 alin. (1), art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1), art. 61, art. 63 alin. (1), (3) și (5), art. 66, art. 67 alin. (1), (2), (3), (4) și (5), art. 217 alin. (1)-(3), art. 220 alin. (1) și (2), art. 226, art. 249 alin. (1) din Codul civil; art. 74 alin. (1) și (3) din Legea nr. 135 din 14 iunie 2007 privind societățile cu răspundere limitată; art. 6 alin. (1) din Legea cu privire la registre; art. 81 și art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, și Curtea de Apel Chișinău au reținut că, situația de fapt invocată de reclamantă nu se referă la consimțământul tranzacției nulitatea căreia se solicită de către ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL, ci la lipsa împuternicirilor, în conformitate cu art. 81 din Codul de procedură civilă, ale Elenei Usova de a reprezenta societatea la încheierea acestei tranzacții.

În acest sens, însă, instanțele de fond au conchis că încălcarea dispoziției legale pretinse de reclamantă nu are relevanță la situația din speță, deoarece această normă imperativă reglementează aspecte ce țin de împuternicirile reprezentantului în instanța de judecată.

Astfel, s-a ajuns la concluzia că, situației în care se pretinde declararea nulității unui act juridic încheiat cu depășirea împuternicirilor sau în lipsa acestor împuterniciri, îi sunt incidente dispozițiile art. 226 din Codul civil, și nicidecum art. 81 din Codul de procedură civilă.

Subsecvent, în partea nulității invocate în speță, instanțele inferioare au constatat că tranzacția a fost negociată și semnată din partea ÎCS „Raiffeisen

Leasing” SRL de către două persoane: directorul risc – Elena Usova și directorul financiar – Andrei Plămădeală.

În acest sens, s-a reținut că și Elena Usova, și Andrei Plămădeală, au acționat în numele ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL atât în baza actelor de constituire a întreprinderii, cât și în baza procurii nr. 10 din 16 iunie 2014 – întocmită pe numele Elenei Usova, și respectiv procurii nr. 20/14 din 29 ianuarie 2014 – întocmită pe numele Andrei Plămădeală. Totodată, semnăturile acestora au fost autentificate prin aplicarea ștampilei ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL.

Deopotrivă, s-a remarcat și faptul că în cazul dedus judecății, nu poate fi constatată nulitatea tranzacției din 24 iunie 2014, dat fiind că în sensul art. 226 din Codul civil, un act juridic poate fi declarat nul pe motivul lipsei împuternicirilor doar în cazul în care se demonstrează că cealaltă parte a știut sau trebuia să știe despre limitări, condiție care nu este întrunită în speță.

Mai mult decât atât, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a săvârșit un șir de acțiuni care certifică faptul că aceasta recunoaște și confirmă încheierea acestui act juridic, și anume acceptarea plăților conform acestei tranzacției. Astfel, circumstanța dată reliefează că tranzacția a fost încheiată cu scopul de a produce efecte juridice.

La 28 iunie 2018, ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a declarat recurs împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 164-171 recto-verso).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În acest sens, recurenta a menționat că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că prevederile art. 81 din Codul de procedură civilă nu sunt incidente la încheierea unei tranzacții într-un proces arbitral, deoarece această normă vizează împuternicirile de reprezentare într-un proces de judecată, iar tranzacția a fost încheiată în ordine extrajudiciară. Or, această concluzie contravine dispozițiilor art. 28 alin. (6) din Legea nr. 23-XVI din 22 februarie 2008 cu privire la arbitraj, care statuează că hotărârea arbitrală remisă părților are efectele unei hotărâri judecătorești definitive.

Astfel, recurenta a considerat că este eronată concluzia instanței de apel precum că tranzacția într-un proces arbitral reprezintă un contract civil, care poate fi negociat și semnat doar cu respectarea normelor legii materiale. Or, legalitatea unei tranzacții judiciare, care „termină un proces început” trebuie să corespundă atât exigențelor legislației materiale, cerințelor valabilității unui contract civil, cât și exigențelor imperative stabilite de legislația procesuală, la caz art. 81 din Codul de procedură civilă.

În această ordine de idei, recurenta a remarcat că, nici Elena Usova, nici Andrei Plămădeală, care au semnat tranzacția de împăcare în numele său, *de facto* nu dispuneau de aceste drepturi judiciar-procesuale speciale, unicul reprezentant din partea ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL care dispunea de împuterniciri judiciar-procesuale, dar fără drepturi speciale, era juristul companiei – Ghenadie Pîntea, în baza procurii nr.20/14 din 29 ianuarie 2014, care însă nu a semnat această tranzacție de împăcare.

De asemenea, recurenta a opinat ca fiind greșit aplicate în speță prevederile art. 249 alin. (1) din Codul civil, deoarece la aplicarea acestei norme, instanța de apel nu a luat în considerare faptul că orice plată efectuată de către SRL „Universal-farm” în contul ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL este calificată ca

închidere a datoriei existente pe contractul de leasing, indiferent dacă a fost sau nu încheiată tranzacție de împăcare.

Recurenta ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a solicitat admiterea recursului și casarea deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 10 august 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă acțiunea depusă de ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL și declarată nulă tranzacția de împăcare încheiată la 24 iunie 2014 între ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL și SRL „Universal-farm”.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece decizia recurată a instanței de apel datează cu 03 mai 2018, iar cererea de recurs a fost depusă la 28 iunie 2018 (f.d. 164).

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel motivată (f.d. 127-135 recto-verso). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel. Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

Or, în acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386

alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce ÎCS „Raiffeisen Leasing” SRL a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată, împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de întreprinderea cu capital străin „Raiffeisen Leasing” societate cu răspundere limitată împotriva societății cu răspundere limitată „Universal-farm” cu privire la declararea nulității tranzacției de împăcare și repunerea părților în poziție inițială.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan